तां प्राविशत्कपिव्याघ्रस्तरूनचलयन् शनैः। अत्रा
सयन्वनेशयान् सुप्तान् शाखासु पक्षिणः ॥ ६० ॥

ज०म० ताम्प्रेत्यादि। तामशोकवनिकां कपिव्याघ्रः कपिर्व्याघ्रइव शनै
र्मन्दं प्राविशत् तरूनचलयन् अकम्पयन् चलेरकर्म्मकत्वाच्चित्तव
त्कर्तृकादणावित्यनेन च,लटःपरस्मैपदं ननिगरणेत्यादिना तद्धि
तत्र सकर्म्मकार्थं अचित्तवत्कर्तृकार्थञ्चेत्युक्तं वनशयान् पक्षिणः
शाखासु सुप्तान् अत्रासयन् अणावित्यनेन परस्मैपदं वने शेरत
इति अधिकरणे शेतेरित्यच् शयवासवासिष्वित्यादिना सप्तम्या
विभाषाअलुक् ॥ ६० ॥

भ० तामित्यादि। कपिव्याघ्रः कपिश्रेष्ठोहनूमान् तामशोकवनिकां
शनैर्मन्दं प्राविशत् किङ्कुर्व्वन् तरून् अचलयन् अकम्पयन् पूर्व्ववत्
पं घटादित्वात् ह्रस्वः वनेशयान् वनचरान् शाखासु सुप्तान्
पक्षिणोऽत्रासयन् कम्पान्नार्थेङित्यादिना अञिप्राणिघाढादिति
पं वनेशेते इति पचादित्वादन् अभिधानात् सप्तम्याअलुक् असमा
सेऽपि न क्षतिः अकालवाचिनः शयवासवासिषु इति सप्तम्याअलु
गिति परः एओमुद्धाअवण्वमिनिआविलहूइति वचनात्नेइत्य
स्य लघुत्वं गुरुत्वे जिह्वाकष्टं वनशयानिति केचित् पठन्ति अकाल
वाचिनइत्यादि परसूत्रस्यानित्यत्वेन विभक्तिलोपात् ॥ ६० ॥

अवाद्वायुः शनैर्यस्यां लतां नर्त्तयमानवत्। नाया
सयन्त संत्रस्ताऋतवोऽन्योन्यसम्पदः ॥ ६१ ॥